

SURVIVOR

Ne bom vprašal, če veste, ker tega gotovo ne veste! Med nami živi - SURVIVOR. To je človek, ki bi znal preživeti v divjini, pa če bi golega spustili sredi nenaseljenega prostora: v pragozd, v puščavo, na goli otok ... On bi znal pridobiti vodo, zakuriti ogenj, nabrati ali pridelati hrano.... Pa če bi bili z njim še takšni, ki bi potrebovali pomoč, bi uspešno pomagal tudi drugim, da bi preživeli v divjem naravnem okolju, brez trgovin, toplega doma, elektrike, ... Ima ime in priimek in morda ga celo poznate. To je - **Igor Fortuna** z Vrtač. Iskreno in globoko ga spoštujem in občudujem.

Nisem edini! To znanje, ki ga je sam praktično preizkusil (ko je pisal v mesečnik SLOVENSKA VOJSKA, v rubriki Preživetje, od leta 2013 – do leta 2021) bo morda še kako dobrodošlo, saj smo vsi priče nerazumnim, totalno uničujočim in brezčutnim zločinom na našem modrem planetu. Na Igorja se lahko zanesemo!

Članke je opremil s svojimi risbami (sl. 1).

Njegovi portreti (olja ali akrili) z nezmotljivimi - skoraj krutimi - potezami izdajajo dušo portretiranca in so bolj resnični od prave resničnosti (sl. 2 – Oče Igor in sin Gaber). Na takšen način narejena slika ima svoje ime - **UMETNINA**. Če bi ga moral uvrstiti med umetnike, bi ga postavil ob bok Leonardu iz Vince. Takšna je moja najbolj resnična resnica in zapisal sem jo.

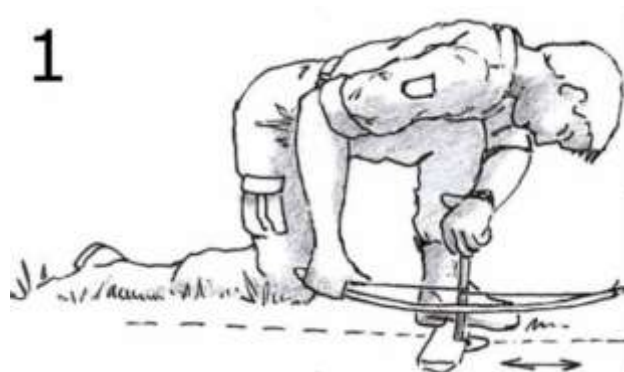
15. novembra je Igor praznoval svojih prvih 50. Čestitam – šele petdeset, pa je za seboj že pustil globoko, zelo uporabno in občudovano sled. Želim mu veliko sreče tudi v krogu družine! Naj še naprej ostane z nami in med nami in radi ga imamo!

- Na internetu boste našli vse polno njegovih umetnin (Igor Fortuna – akrilne in oljne slike). Poglejte še na Facebook!

- V domoznanski knjižnici Družinskega gledališča Kolenc si lahko sposodite v knjigo zvezane vse njegove članke iz revije SV (Slovenska vojska).

Če kdo od vas, ki to bere, misli, da ga nimam rad, se je hudo zmotil! Zvonček Norček

V nadaljevanju sledi:

1. Opis Igorjevega življenja, kot ga vidi njegova žena Barbara, ki mi je dovolila, da objavim njen zapis, ki je popolnejši od zgornjega članka.
2. Na gradu Bogenšperk je imel Igor samostojno razstavo leta 2013. Takrat sem navdušen naredil nekaj fotografij
3. Uvod ali pojasnilo k člankom o preživetju (SV - 2013-2021) je napisal Igor, da bi opozoril na nekatera dejstva za boljše razumevanje vsebin.

Ad. 1. Barbara Fortuna o svojem možu Igorju

Velika prednost mojega pisanja je to, da Igorja poznam že 30 let. V vsem tem času je bil isti, isti človek s posebnim žarom in strastmi do narave in življenja z njo.

Njegovih zanimanj ni malo, za vsako stvar, ki jo počne, lahko trdim, da jo živi 100 %. Ni neka muha enodnevnica, ki bi ga minila, temveč svoje znanje samo nadgrajuje.

Tako je z njegovim preživetjem...

Vrsto let je svoje znanje in radovednost uril v naravi, v vseh vremenskih pogojih in letnih časih, preizkusil in izkusil marsikatero stvar, ki jo je potem preko podajanja znanja delil med tabornike, skavte in med ljudi, ki so si želeli izvedeti kaj več o preživetju. K sodelovanju so ga povabili Slovenski skavti, ki so izdali priročnik Bodi pripravljen, ki ga je Igor ilustriral.

Streljanje z lokom in tudi izdelovanje čisto preprostega, a uporabnega, loka, je njegova veščina, v kateri je zelo dober in natančen.

Večletno sodelovanje s pisanjem člankov za Slovensko vojsko je tudi obrodilo kar lepo zbirko sadov, znanja in veščin, ki zagotovo ne bodo kar tako šle v pozabo.

Uril se je pri alpinistih in preizkušal življenje v gorah v res ekstremnih razmerah, lednem plezanju in preplezal tudi marsikatero kamnito steno.

Tako je z njegovo radovednostjo vseh znanj in veščin, ki so jih znali naši predniki...

S poznavanjem rastlin, njihovo uporabnostjo v obliki mazil, čajev, nadomestkov črne kave, kot so jih kuhale naše babice. Zbiral je informacije živečih enciklopedij, ljudi, ki so mu znali in želeli predati skrivnosti njihovega časa, ko so v naravi našli vse mogoče od aspirina v prevretku lubja do kamnov za izdelavo brusnih kamnov, pletenja košar in drugega.

Tako je z njegovo željo po samooskrbi in samozadostnosti...

Živali, ki ne služijo samo za hrano, ampak da se kot stranski produkt uporabi vse, da čisto nič ne gre stran. Ne samo meso, tudi kože, ki jih ustroji in pripravi za kasnejše šivanje rokavic,

kučme ali usnja. Igle iz kosti za šivanke, ko plete peharje in jih pri tem uporablja. Živalsko maščobo, ki bi drugače šla v nič spremeni v mazilo za čevlje in spet drugo v zdravilno mažo za želodčne težave.

Pepel, ki ga spremeni v odlično čistilo za maščobne in trdovratne umazanije.

Tako je z njegovo ljubeznijo do pletenja košar, košev in peharjev, oblikovanja gline ...

Preživet čas v naravi, preizkušanje različnih materialov, ki jih potem spremeni v čudovite izdelke pletenih košar, košev in peharjev. Vsaka izdelana stvar je izdelana z veliko ljubezni in nenehnim stremenjem k še boljši izvedbi. Velik izziv so mu materiali, ki jih nabereš v okolici, kjer živiš. Tako nastanejo košare iz robide, bršljanovih vitic in glineni izdelki iz nakopane gline iz okolice, ki ji dodaja različne dodatke kot so jih včasih, ko še ni bilo vseh mehanskih stvari.

Loti se vsega, od izdelave vretena, orodja za pripravo viter, do peči v kateri izžge glino.

Tako je z njegovo ljubeznijo do morja...

Potapljanje s kisikom in na dah zagotovo ni edina morska veščina, ki jo živi. S poznavanjem morskega življenja je okužil marsikaterega strastnega pomorščaka, ki tako veliko časa preživi z glavo v vodi. Tudi to je posebna veščina preživetja, ki je zagotovo še malo težja od tiste gozdne.

In ne nazadnje naj omenim njegovo umetniško žilico. Slikanje je njegova strast. Motiv prelije na platno z izredno natančnostjo. Na gradu Bogenšperk je imel prvo samostojno razstavo. Fotorealizem pa je cilj h kateremu stremi. Marsikatero uro preživi s čopičem v roki in pravi, da je vsaka slika vredna toliko, kolikor se iz nje nauči.

Tudi rezbarska dleta mu niso tuja in tudi obdelava lesa mu gre dobro od rok.

Vse to je Igor, poleg tega, da je skrben in ljubeč oče (z **Barbaro imata starejšo Brino in mlajšega Gabra**) in mož, sem gotovo še kaj pozabila. Je pa zagotovo velik človek z mnogimi talenti in njegova prednost je to, da v tem resnično uživa in to resnično živi.

Ad. 2.

Nekaj utrinkov iz samostojne razstave na gradu Bogenšperk - od 29. avgusta do 20. oktobra 2013 (Letos je minilo 10 let.)

Ad. 3.

Igor Fortuna: Uvod in pojasnilo k zbirki člankov o preživetju iz revije Slovenska vojska – SV 2013-2021

Nekoč, davno tega, se je urednici revije Slovenska vojska zdelo zanimivo, da bi njena revija pokrivala tudi temo preživetja v naravi. Preko nekaj ljudi so prišli do mene in mi ponudili izziv. Štel sem si v veliko čast, da je ravno moje znanje tisto, ki jih zanima. Te večine se učim, odkar sem živ in jo jemljem

zelo resno. Mogoče ne bi bilo tako, če ne bi sam preživel ogromno časa v naravi. Eno je, da greš v naravo s polnim nahrbtnikom opreme in hrane, čisto nekaj drugega pa je, če se tam znajdeš brez tega. Če imaš pri sebi nož, je že razkošje, takrat se vidi iz kakega testa si in za kaj nosiš glavo na ramenih. Narava je zelo lepa, a je obenem lahko tudi zelo kruta, če ne igraš po njenih pravilih. Pomembno je, da veš, kaj te čaka in se pripravljáš, še preden postaneš lačen, te ujame noč ali padavine. Najboljša popotnica v takem primeru je znanje, ki ne zavzame (razen v naših glavah) nobenega prostora in teže v našem nahrbtniku. Večina nas je preživelo vojaški rok, nekateri pa še kaj več in pri tem izkusili vsaj delček življenja, ki ga živi vojak v nekem vojnem času, za katerega se uri. Bom rekel, da sem tu naletel na pravo začudenje, ker sem imel sam drugačno predstavo, kaj vse bi moral en vojak znati z vidika preživetja. Problem je v samem vodstvu slovenske vojske, ki se sploh ne zaveda, koliko je vreden en vojak in sploh ne dopuščajo možnosti, da bi se slovenski vojak znašel še v kaki drugi, kot idealni situaciji z urejenim zaledjem, v katerem ga vedno čaka topel obrok, s toplim tušem in toplo posteljo, kjerkoli na terenu. Zakaj bi se potem tak vojak učil, kako si narediti udobno ležišče, streho nad glavo in kako zakuriti ogenj. Vsi točno vemo, da stvari nikoli ne gredo po planu. Tu pa nastane problem, ki pa ni majhen. Žalostno bi bilo, da bi življenje vojakov v resnih situacijah viselo na nitki zaradi neznanja večine preživetja.

Veščino preživetja sem veliko let učil med taborniki in potem še veliko dlje med skavti in organiziral veliko tečajev za vse, ki jih je to zanimalo. Vedno sem stremel k temu, da so imeli udeleženci tečaja pri sebi nič ali malo opreme in smo poskušali z vsem, kar smo našli v naravi, narediti neke vsaj za silo udobne življenjske pogoje. Bilo je noro v zelo pozitivnem smislu ! Na tečaje so večinoma prihajali ljudje, ki jih je to res zanimalo in s takimi je veselje delati. Bolj sem jih izpostavljá nevarnostim in izzivom, bolj so uživali in bolj trmasto so mi sledili in bili lačni novega znanja in izkušenj. Pogosto so na tečaje prišli tudi pripadniki slovenske vojske, ki so z razočaranjem ugotovili, da tega znanja v okviru usposabljanja ne dobijo. Stvari so šle tako daleč, da so jim celo pobrali nože (bajonete), češ da so nevarni in da se ne bo kdo poškodoval. Ne vem, kdaj smo tako zabredli. Zato se mi je zdelo pisanje člankov dobra priložnost, da bi slovenskim vojakom vsaj pokazal, kaj vse bi morali znati. Mogoče bo pa kdaj kdo, ki je na pravem mestu v slovenski vojski, ugotovil, da v tem pogledu zelo zelo zaostajamo za drugimi državami (vojskami), kjer imajo obvezne tečaje preživetja za svoje vojake.

Ti članki so nekaj, še zdaleč pa ne vse. Jaz mislim, da bodo bralcu, ki ga bo to zanimalo, vsaj vodilo za naprej. Težko je neko poglavje preživetja stisniti na eno stran, potem pa so tukaj tudi lektorji, ki so si včasih stvari razlagali malenkost drugače, kot sem jih sam želel povedati in zato je nekaj člankov takih, da bi bilo bolje, da jih ne bi bilo in zato ne jemati vsega kot čisto resnico. Čeprav so bili s tem namenom pisani.

Veliko je literature na temo preživetja (zelo malo v slovenščini) in veliko je take, kjer hitro ugotoviš, da je avtor o tem pisal, ne pa tudi preizkusil. Temu sem se sam izogibal in pisal izključno o stvareh, ki sem jih tudi sam počel, preizkusil. Zato mi je bilo tudi pisanje teh člankov v veliko veselje. Lahko rečem, da sem bolj opisoval svoje življenje, kot da sem pisal za članke. To so stvari, ki jih sam počnem v vsakdanjem življenju. Zame je to način življenja in članki so bili samo še en razlog več, da sem bil še malo več v naravi, ki jo imam tako zelo rad.

Vesel sem, da so ti članki zbrani v brošuro in da bodo mogoče komu v pomoč, pa čeprav mogoče ni vojak. Moje ime ob tem ni pomembno, pomembno je znanje, ki počasi, a zagotovo, tone v pozabo. Prišel bo čas, ko se bomo ponovno učili teh veščin, a bo vedno težje, ker ne bo nikogar več, ki nas bi lahko učil. Ostale bodo samo take in podobne brošure ...